

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. De quarto Christi verbo: Deus meus, Deus meus, ut quid
dereliquisti me? Et de voluntaria renuntiatione cujuslibet sensibilis
consolationis. Beatius est carere omni sensibili consolatione, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Nam cum supernaturalis affectus sit multo præstantior naturali, siue ejus originem, siue finem & terminum, seu modum diligendi spectes; Certè qui non diligit suos illo affectu supernaturali, non satis diligit; quandoquidè illis negat amorem præcipuum & excellentiorem; At verò qui suos colit naturali tantum affectu, eò minus illos supernaturali diligit quo naturalis est nimius: nam sua illa nimietate tantum detrahit de supernaturali, quantum excedit rationabilem & Christianum diligendi modum. Si naturalis esset temperatus & subditus supernaturali, se quidem mutuo compaterentur, seque; invicem confoverent: sed cum naturalis est nimius, sibi ordinariè subjicit supernaturalem, ejusque actus & operationes ita impedit, ut non supernaturali sed naturali tantum affectu suos diligit, qui nimis diligit: ac proinde non satis diligit. Hinc apud S. Petrus Chrysologus: *Amarat nimietas quod poterat condire mensura.* Et apud Christum Dominum. *Nonne publicani, nonne & Ethnici hoc faciunt? O impiam pietatem, quæ divina commutat humanis, & supernaturalia naturalibus! dumque suis minora effandit, negat majora.*

III. PUNCTUM.

Qui nimis igitur suos diligit non satis diligit; Quia non eos diligit præstantiori dilectione, quæ ipsa Charitas est, ubi nec plus nec minus reperitur, dicente sponsa de sponso in Canticis, *Ordinavit in me Charitatem*; unde sanctus Augustinus. *Amor ipse ordinat e amandus est, quo bene amamus, quod amandum est, ut sit in nobis virtus qua vivitur bene.* Atque hinc liquet, quod alii sancti Patres dicunt de odio, quo jubemur à Christo parentes prosequi, nempe ex illo odio procreari verum amorem, cum enim odium idecirco tantum præcipiatur, ut recedet nimietatem affectus naturalis, eaque temperata sinatur agere Charitas: profectò eò major erit amor quo majus odium, id est, eo magis operabitur Divina Charitas,

quò minus affectus naturalis eam impedit, & sic ex odio amor, sicut ex amore odium; ut præclare inter alios sanctus Gregorius; *Quia L. 7. Mor. sic propinquos sicut nosmetipsos odio habere precipimus, ut, cumus temperata eos discretionis arte, & convenienter diligere, & salubriter odio habere; quatenus sic sciat per amorem odium surgere, ut valeamus eos verius per odium amare.*

Alioquin certè qui non ita per odium suos amat, non levem facit injuriam Deo, sibi & suis. Deo quidem, quod Deum minus amat qui aliquid præter eum amat, quod nõ propter eum amat. Ille autem affectus naturalis, qui est nimius, nõ est secundum Deum neque propter Deum, cum ut resecetur, præcipiat Deus odium. Sibi autem etiam nocet, cum ex illa inordinatione præcipui affectus, qui est amor, cæteræ affectiones depraventur; & virtutes, Devotio, Caritas, Castitas, Paupertas, aliæque innumera non leve detrimentum accipiant. Suis denique etiam male providet, cum supernaturalem eis amorem denegat & Divinos inde etfluentes effectus; Etenim quid a fini, quid amico, parenti aut cuiusque personæ comparare possis utilius, quam si divina illis impetres beneficia? Quandònam verò efficacius impetrabis, nisi cum ex vera & Divina Charitate rogabis? Putasne valituras illius preces, qui suos inordinate diligit, apud eum, qui toties dixit; *Si quis venit ad me & nõ odit patrem suum & matrem, & uxorem, & fratres, & sorores, adhuc autem & animam suam, non potest meus esse Discipulus?* Et hoc illis subtracto beneficio, quod maximè à te sperare possent, nonne illis injuriam facis? Et nonne minus eos amas quandò nimis amas? Adverte igitur diligenter, & disce à Christo tuos diligere qui è Cruce nos docuit perfectam hanc Renuntiationis formam: *tanquam lignum illud, ubi erant fixa membra morientis, etiam ca-*

Luce. 14.

Matt. 10.

S. August.

Tr. 12 9. in

Joanne.

theatra fuerit Magistri docentis, ait S. Augustinus, ubi agit de hoc tertio Christi verbo. Vide in 3. parte, Feria 3. hebdomadæ 5. ubi hæc declaratur Veritas: Solum pietatis genus est in re salutis adversa, suis esse crudelcm.

FERIA QVARTA.
DE QUARTO CHRISTI VERBO.

Deus meus, Deus meus? *Ve quid dereliquisti me? Matth. 27.*

Haynesvve Pars 2.

41

ET

ET DE VOLUNTARIA RENUNTIATIONE CUJUSLIBET SENSIBILIS CONSOLATIONIS.

VERITAS PRACTICA.

Beatius est carere omni sensibili Consolatione, quam ea abundare.

RATIO EST, quia beatius est magis dare Deo quam accipere.

Sed qui caret omni sensibili consolatione, dat Deo, quantum homo dici potest illi dare.

Ergo beatius est magis ea carere quam abundare.

I. P U N C T U M.

VT melius intelligatur, quomodo Christus potuit esse derelictus à Patre, considerandi sunt quinque modi quibus illi erat unitus. Primus per Unionem hypostaticam; Secundus per Visionem beatificam; Tertius per Gratiâ Sanctificantem; Quartus per Charitatem actualem seu perfectam voluntatum conformitatem; Quintus denique per assistentiam, quâ cum iustis præcipue Deus ad eos protegendo, confortando sensibilibiter, aut aliis modis consolando; Sic ipse toties promittit in scripturis: *Cum transferis per aquam tecum ero, & flumina non operient te; cum ambulaveris in igne, non comburevis, & flamma non ardebit in te, Noli timere, quia ego tecum sum.*

Atque hoc quinto solum modo derelinqui potuit à Patre Christus & à seipso, non autem primis quatuor modis; Sic autem derelictus est, ut nulla prorsus consolatione sensibili aut alia demum ratione, tum extremos, quos patiebatur dolores voluerit mitigare; sed purè & plenè siverit suum corpus atque interiorè etiam animæ partem pati, quantum naturaliter ex vi tormentorum & omnibus aliis circumstantiis dolorem augeatibus dolere & pati poterat. *Intraverunt aqua usque ad animam meam, in fœcus sum in limo profundi, & non est substantia, dicebat David in ejus persona. Sed & nobilis est Psalmus ordine vigesimus primus ac totus de passione Christi, qui ab hoc versu incipit, quem Christus Dominus clara voce pronuntiavit: Deus Deus meus, respice in me, quare me dereliquisti; Et ut quidam existimant, continuavit, ibi loquendo de deliciis suis quasi nos ipsi per eum loque-*

remur. Quod si tantum prima illa verba protulit, quæ videntur querimoniam continere: *Vox ista non querela sed doctrina est, inquit sanctus Leo, expressio scilicet doloris maximi & vehementissimi cruciatus: ut intelligeremus, quò usque peccati pœna deveniret; atque ad eam patientiam ejus exemplo vehementius excitarentur, nulla ut prorsus consolatione sensibili, dolores nostros leniri vellemus.*

Non est grave humanum contemnere solatium cum adest divinum, ait optimè Author libri de Imit. Christi, Magnum est & valde magnum tam humano quam Divino posse carere solatio, & pro honore Dei libenter exilium cordis velle sustinere, & in nullo seipsum quarere. Hoc est scilicet eorum esse Dei, quo quidem statum nihil præstantius; & hac consideratione nihil efficacius ad illum statum vel desiderandum vel libenter recipiendum, quando sic Deus ordinavit.

Sic ergò attentè considera quod habet Veritas; *Beatius esse magis carere omni consolatione sensibili quam ea abundare; Nam, ut ait Apostolus, oportet meminisse verbi Domini Iesu, quoniam ipse dixit, Beatius est magis dare quam accipere. Quod universim & absolute dictum de omni genere doni, magis adhuc videtur verum de donis quæ Deo fiunt; nam ut optimè & fusiussimè ait S. Joannes Chrysostomus, beatius est debitorem habere Deum, quam novis nos debitis apud eum constringere; Cum jam enim tam multa illi debeamus, cumque ex tot capitibus seu nominibus mereatur à nobis coli, certè nihil amanti Deum accidere potest beatius, quam si eum qualicumque beneficio demereri aut si fieri possit debitorem habere valeat. Hoc Beatissimæ Virgini tanquam singulare aliquod privilegium à sancto quodam Patre prædicatur, *Eum equa debitorem habes Eum cui nos debemus Metropolitani versu. Nonne ergo tibi, Anima, gloriosum dicitur Sermon & beatum erit si quid simile tibi dici potest! de Purif.**

Euge quæ debitorem eum habes cui tam multa debes! Da quantum dare potes Deo, & hac beatitudine potieris.

I. P U N C T U M.

II. PUNCTUM.

Sed qui caret omni sensibili consolatione, dat Deo, quantum homo dici potest illi dare.

Supponi duo debent ad declarationem huius propositionis; Primum est, sermonem esse de homine, qui se profiteatur Deo & virtutis Cultorem. Alterum, quod libenter talis in obsequio Dei, carere velit omni prorsus sensibili consolatione; Quibus præsuppositis, aperte patet tum illum hominem dare Deo, quantum illi à nobis dari potest; Nam quid ultra cogitari potest, quod à servo detur, si postquam Domino suo quam potuit cumulare ministravit, nihil prorsus pretii, nihil mercedis, ne quidem cibum reposcat, imò se beatum putet si gratis illi serviat, vel si etiam male tractetur à Domino, nihil de servitio suo remittat, imò eo magis augeat usque ad mortem, quo pejus tractatur.

Certe si servus aliquis in vitus & nolens eo miseriarum redigeretur, vix esset ulla inferior servitus, ut patet in Israelitis sic Pharaoni servientibus in Egypto; sed si servus aut filius sic Domino vel patri libens volensque serviret, profectò non esset, quò servitus seu quò donum inferioris ad superiorem extendi posset ulterius aut altius promoveri. *Die notuque astu urebar & gelu.* Vide quæ plura de se dicebat Iacob in hanc sententiam. Cum ergo hic Dei cultor sit ita liberalis in Deum, ut post omnia ritè persoluta, nihil prorsus nisi angores & tædia velit recipere, quid superest, quod dare possit Deo? Neque enim tantum illi reddit obsequia debita, verum & illud maximè tradit, quod maximè desiderare posset, nempe ut se gratum esse Deo suo sentiret; quo quidem sensu & desiderio dum se libenter privat, & se servum inutilem in veritate pronuntiat, se ita omnibus & seipso privat, ut verè is sit, qui pauper & nudus spiritu dicatur, & qui cum Prophe-

ta dicat, *Quia unicus & pauper sum ego. NEMO* Ps. 14. tamen isto ditior, nemo potentior, nemo liberior qui se & omnia relinquere sciat, & ad infimum se ponere. Vide libri secundi caput undecimum: L. 2. de & in 3. parte, in fine, ubi de voto paupertatis: *Imis. Cho.* ac in 4. Feria 6. & Sabbato hebdomadæ 17. c. 11.

III. PUNCTUM.

Beatius est igitur magis carere omni sensibili consolatione, quam ea abunde, cum sit dare Deo beatius quam recipere, per illam autem carentiam humani solatii, Deo detur quam liberalissimè dari potest.

Exigua quidem res est, & in quibuslibet donis nostris sentiendum cum Davide, & dicendum Deo, *Tua est Domine magnificentia & 1. Par. 29.* potentia, tua sunt omnia, & qua de manu tua accepimus debemus tibi. *Omnis hac copia quam paravimus, de manu tua est, & tua sunt omnia.*

Sed, ut optimè etiam ait sanctus Bernardus, *Serm. de cum id totum dedit homo quod potest, certè Quod de liberalior esse non potest, & ipsius est Divina bita. magnificentiæ, sua id acceptatione magnum facere, quod suo alioquin pretio nullum aut valde modicum esset.*

Iam verò vide accuratius, quæ tux sint partes circa hanc Veritatem, quis animus, quis vitæ status? Si quid desit solatii, tene beatum putas? tene beatiorem aliis qui redundant bonis? Et unde ergo illa murmura, illi languores, illa invidiæ, quando te miserum præ aliis & infelicioem putas? Non aliunde est quam quod mala pateris quæ non illi patiuntur, vel bona non habes quæ ipsi possident; At ecce, beatius est mala omnia perpeti & bonis carere omnibus, quam abundare: Quomodo ergo te miserum dicis? *Dixisti, va misero mihi! & tu quaris tibi grandia! Noli quarere. Tob. 10. NOLI turbari. NOLI amulari in eo qui prospere- Ps. 3. 6. ratur.*

FERIA QUINTA.
DE QUINTO CHRISTI VERBO.

Sicut, Ioan. 19.

Aa 4

ET